

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Republiken Portugal har åsidosatt sina skyldigheter enligt artiklarna 28 EG och 30 EG samt enligt artiklarna 11 och 13 i EES-avtalet genom att i artikel 2.1 i lagdekret nr 40/2003 av den 11 mars 2003 förbjuda anbringande av solskyddsfilm på fönster i bilar, eftersom detta förbud hindrar försäljningen i Portugal av solskyddsfilm som lagligen tillverkas eller säljs i en annan medlemsstat eller i en stat som är part i EES-avtalet,
- förplikta Republiken Portugal att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Förbudet i artikel 2.1 i lagdekret nr 40/2003 av den 11 mars 2003 utgör en åtgärd med verkan motsvarande kvantitativa importrestriktioner. Det strider mot artikel 28 EG och artikel 11 i EES-avtalet, eftersom det i praktiken hindrar försäljning i Portugal av solskyddsfilm som lagligen tillverkas eller säljs i en annan medlemsstat eller i en stat som är part i EES-avtalet. Förbudet är inte heller motiverat enligt artikel 30 EG eller artikel 13 i EES-avtalet.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Labour Court (Irland) den 19 juni 2006 – Impact mot Minister for Agriculture and Food, Minister for Arts, Sports and Tourism, Minister for Communications, Marine and Natural Resources, Minister for Foreign Affairs, Minister for Justice, Equality and Law Reform samt Minister for Transport

(Mål C-268/06)

(2006/C 212/28)

Rättegångsspråk: Engelska

Hänskjutande domstol

Labour Court (Irland).

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Impact

Svarande: Minister for Agriculture and Food, Minister for Arts, Sports and Tourism, Minister for Communications, Marine and Natural Resources, Minister for Foreign Affairs, Minister for Justice, Equality and Law Reform samt Minister for Transport

Tolkningsfrågor

1) Kräver någon gemenskapsrättslig princip (särskilt principerna om likabehandling och effektivitet) att Rights Commissioners och Labour Court när de avgör ett mål i första instans enligt en bestämmelse i nationell rätt eller när de prövar ett överklagande av ett sådant beslut, under följande omständigheter måste tillämpa en bestämmelse i rådets direktiv 1999/70/EG av den 28 juni 1999 om ramavtalet om visstidsarbete undertecknat av EFS, UNICE och CEEP (1) som har direkt effekt:

— Rights Commissioners och Labour Court inte har getts ett uttryckligt bemyndigande att göra detta enligt medlemsstatens nationella lagstiftning, däribland de nationella bestämmelser som införlivar direktivet,

— Enskilda kan framställa alternativa yrkanden inför High Court på grund av att deras arbetsgivare inte har tillämpat direktivet med hänsyn till deras enskilda omständigheter och

— Enskilda kan vid en behörig allmän domstol gentemot medlemsstaten framställa alternativa yrkanden om ersättning för skada som de lidit på grund av att medlemsstaten inte har införlivat direktivet i rätt tid?

2) Om fråga 1 besvaras jakande,

(a) är klausul 4.1 i ramavtalet om visstidsarbete undertecknat av EFS, UNICE och CEEP och som är bifogat direktiv 1999/70/EG ovillkorlig och tillräckligt precis till sin lydelse för att kunna åberopas av enskilda vid en nationell domstol?

(b) är klausul 5.1 i ramavtalet om visstidsarbete undertecknat av EFS, UNICE och CEEP och som är bifogat direktiv 1999/70/EG ovillkorlig och tillräckligt precis till sin lydelse för att kunna åberopas av enskilda vid en nationell domstol?

3) Utgör klausul 5.1 i ramavtalet om visstidsarbete undertecknat av EFS, UNICE och CEEP och som är bifogat direktiv 1999/70/EG, med hänsyn till domstolens svar på frågorna 1 och 2, hinder för att en medlemsstat i egenskap av arbetsgivare under perioden efter att det nämnda direktivet skulle ha införlivats i den nationella rätten och innan den nationella bestämmelsen som införlivar direktivet antogs förnyar ett avtal om en visstidsanställning i upp till åtta år när

— avtalet vid alla tidigare tillfällen har förnyats för kortare tidsperioder och arbetsgivaren behöver den anställdes tjänster under den period som förlängningen avser,

— förnyandet av anställningsavtalet för den period som förlängningen avser innebär att tillämpningen i dess helhet av klausul 5 i ramavtalet kringgås när klausulen införlivas med den nationella rätten och

- det inte föreligger några objektiva grunder som inte har ett samband med den anställdes ställning som visstidsanställd för en sådan förnyad anställning?
- 4) Om fråga 1 och 2 besvaras nekande, kräver någon gemenskapsrättslig princip (och då särskilt skyldigheten att tolka den nationella rätten mot bakgrund av direktivets ordalydelse och syfte, så att det resultat som avses i direktivet uppnås) att Rights Commissioner och Labour Court skall tolka nationella bestämmelser som har antagits i syfte att införliva rådets direktiv 1999/70/EG av den 28 juni 1999 om ramavtalet om visstidsarbete undertecknat av EFS, UNICE och CEEP på så sätt att de har retroaktiv verkan från det datum när det nämnda direktivet skulle ha varit införlivat när:
- Den nationella bestämmelsens ordalydelse inte uttryckligen utesluter en sådan tolkning, men
- en nationell bestämmelse som reglerar tolkningen av lagar utesluter en sådan retroaktiv tillämpning om inte motsatsen anges klart och tydligt?
- 5) Om svaret på fråga 1 eller fråga 4 skall besvaras jakande, skall de "anställningsvillkor" som det hänvisas till i klausul 4 i ramavtalet som är infogat som bilaga till direktiv 1990/70/EG även omfatta villkor i ett anställningsavtal avseende lön och pensioner?

(¹) EGT L 175, s. 43.

Talan väckt den 20 juni 2006 – Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Österrike

(Mål C-270/06)

(2006/C 212/29)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: H. Støvlbæk, biträdd av B. Wägenbauer, Rechtsanwalt)

Svarande: Republiken Österrike

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen skall

- förklara att Republiken Österrike har åsidosatt sina skyldigheter enligt artikel 56.1 EG genom att föreskriva att vissa kreditinstitut, som är anslutna till ett centralinstitut, måste

inneha en likviditetsreserv hos sitt centralinstitut (enligt villkor som centralinstitutet bestämmer) som motsvarar en viss procent av dess inlåning, vilket medför att dessa institut inte kan sätta in sina likvida medel vid andra europeiska finansinstitut, med tillämpning av artikel 226.1 EG, och

- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Enligt artikel 56.1 EG skall alla restriktioner för kapitalrörelser mellan medlemsstater samt mellan medlemsstater och tredje land vara förbjudna. Detta förbud syftar till att undvika att aktörer på finansmarknaden behandlas olika beroende vilken stat de hör till och omfattar allmänt varje restriktion som gör det mindre attraktivt att utnyttja denna grundläggande frihet. Enligt domstolens rättspraxis utgör en medlemsstats åtgärder som till sin karaktär är sådana att de kan förmå dem som är bosatta i den medlemsstaten att avstå från att avtala om lån eller göra investeringar i andra medlemsstater restriktioner för kapitalrörelser.

Kommissionen anser att den aktuella bestämmelsen i den österrikiska lagen om bankväsendet, enligt vilken vissa kreditinstitut som är anslutna till ett centralinstitut måste sätta in en viss andel av sin likviditetsreserv hos sitt centralinstitut, utgör en restriktion för kapitalrörelser. Denna lagenliga skyldighet hindrar nämligen bankerna på den första nivån att sätta in en betydande andel av sina likvida medel hos andra europeiska kreditinstitut och att genom en gränsöverskridande överföring av dessa likvida medel få högre ränta i en annan medlemsstat än den som deras centralinstitut erbjuder.

Den aktuella bestämmelsen i den österrikiska lagen om bankväsendet är inte berättigad, vare sig enligt de skäl som uttryckligen anges i artikel 58 EG eller av skäl som avser konsumentskydd eller andra tvingande hänsyn till allmänintresset.

Enligt kommissionen är den lagstadgade skyldigheten att sätta in likvida medel vid ett centralinstitut inte nödvändig för att upprätthålla konsumentskyddet. För det första finns det i Österrike redan lagregler om likviditetssäkring som gäller för samtliga banker, för det andra finns det mindre ingripande medel för att garantera tillräcklig likviditet som inte, eller i alla fall i mindre grad, förhindrar den fria rörligheten för kapital. Den aktuella bestämmelsen är dessutom kontraproduktiv vad gäller konsumentskydd, eftersom bankerna på den första nivån hindras från att i kundernas intresse genom gränsöverskridande kapitalrörelser få högre ränta på sina likviditetsreserver. Det finns inte heller något som tyder på att eventuell insolvens hos någon bank på den första nivån med nödvändighet skulle leda till en kedjereaktion och att kunder hos andra banker på den första nivån skulle ta ut sina pengar från dessa. Detta katastrofscenariot är inte övertygande, eftersom det finns liknande system i andra medlemsstater där det inte finns något sådan lagstadgat krav och detta har fungerat väl under flera årtionden, utan att det har uppstått någon bankkras.